

JEG HUSKER, HVORDAN vi døde. Jeg kan huske det, og jeg ved det. Sådan er det nu. Der er visse ting, jeg bare ved, selv om jeg ikke selv har oplevet dem. Men jeg ved ikke alt. Langt fra. Der er ingen regler. Som med mennesker for eksempel. Nogle gange er de åbne rum, som jeg kan gå lige ind i. Nogle gange er de lukkede. Tiden findes ikke. Den er ligesom pisket i stykker.

Vinteren kom uden sne. Allerede i september lagde isen sig, men sneen lod vente på sig.

Det var den niende oktober. Luften var kold. Himlen meget blå. Sådan en dag, som man kunne få lyst til at hælde op i et glas og drikke.

Jeg var sytten år. Hvis jeg stadig levede, ville jeg være atten. Simon var næsten nitten. Han lod mig køre, selv om jeg ikke havde kørekort. Skovvejen var fuld af huller. Jeg kunne godt lide at køre. Grinede, hver eneste gang det bumpede. Grus og sten smældede mod bilens understel.

“Undskyld, Bettan,” sagde Simon til bilen og strøg den hen over handskerummet.

Vi havde ingen anelse om, at vi skulle dø. At jeg ville komme til at skrike med munden fuld af vand. At vi kun havde fem timer igen.

Skovvejen sluttede ved Sevujärvi. Vi tømte bilen. Jeg var nødt til hele tiden at tage små pauser og se mig omkring. Der var så overjordisk smukt. Jeg strakte hænderne op mod himlen, missede mod solen, en hvid, brændende kugle, fulgte en tynd skystribe, der drev rundt højt deroppe. Bjergene var oldtid og uforanderlighed.

“Hvad laver du?” spurgte Simon.

Stadig med blikket og armene i vejret svarede jeg:

“Det her findes i næsten alle religioner. At man skal se op mod himlen og løfte hænderne. Det giver virkelig mening. Man får det godt af det. Prøv selv.”

Jeg trak vejret dybt og slap luften ud i en stor, hvid sky.

Han smilede og rystede på hovedet. Baksede sin tunge rygsæk op på en sten for at få den på. Han så på mig.

Åh, jeg mindes den måde, han så på mig på. Som om han ikke kunne forstå, at han havde været så heldig. Og det er også sandt. Jeg var ikke helt almindelig.

Han plejede at udforske mig. Tælle alle mine modermærker. Eller sætte neglen på mine tænder, når jeg smilede, og tælle tinderne i Kebnekaisemassivet.

“Sydtoppen, Nordtoppen, Drakryggen, Kebnepakte, Kasasapakte, Kaskasatjåtkko, Tuolpagorni.”

“Et to initial karies, et et manifest karies, to et distal,” svarede jeg.

Rygsækkene med dykkerudstyret var tunge.

Vi vandrede op til søen Vittangijärvi. Det tog tre en halv time. Vi sagde straks til hinanden, at det var et held, at jorden var frossen, for så var det lettere at gå der. Vi svedte, gjorde holdt indimellem for at drikke vand og en gang for at drikke kaffe fra termokanden og spise madder.

Frosne vandpytter og vinterbidt mos knitrede itu under vores fødder.

Til venstre for os rejste bjerget Alanen Vittangivaara sig.

“Der ligger et gammel samisk offersted deroppe,” sagde Simon og pegede. “Uhrilaki.”

En af de ting, jeg elskede ved ham. At han vidste den slags.

Til sidst nåede vi frem. Vi satte forsigtigt oppakningen ned på jorden og blev i lang tid stående stumme og kiggede ud over søen. Isen var som en tyk, sort glasplade over vandet. Indefrosne luftbobler løb i den som ødelagte perlekæder. Spræk-

kerne så ud som sammenfoldet silkepapir.

Frosten havde nippet hvert et græsstrå og hver en tynd gren, til de var blevet sprøde og havde fået en gnistrende, hvid farve. Tyttebærbuskene og de lave enebærbuske var vinterligt mørkegrønne. Dværgbirken og blåbærbuskene var blevet krammet til blodrødt og violet. Og alt havde frostens hvide hinde. En aura af is.

Der var unaturligt tyst.

Simon blev tankefuld og indadvendt, sådan som han plejer at blive. Han er sådan en, der siger, at nu må tiden gerne standse. Eller var. Han var sådan.

Men jeg har aldrig kunnet befinde mig i en ordløs tilstand ret længe. Jeg var nødt til at råbe. Alt det smukke fik jo næsten en til at splintres.

Jeg løb ud på isen. Så hurtigt jeg kunne uden at glide, og så holdt jeg god afstand mellem fødderne og bare gled og gled.

“Prøv,” råbte jeg til Simon.

Han smilede og rystede på hovedet igen.

Det dér var noget, han for alvor havde lært hjemme i byen. At ryste på hovedet. Det er de enormt gode til i Piilijärvi.

“Niksen,” råbte han. “Der skal jo være nogen til at fikser dine ben til et par grene, når du har brækket dem.”

“Kujon,” hylede jeg, løb og gled.

Så lagde jeg mig ned og kiggede op på himlen et stykke tid. Gav isen et par kærlige klap.

Under den lå der et fly. Og det var kun os, der vidste det. Det var i hvert fald, hvad vi troede.

Jeg rejste mig op og mødte hans blik.

Dig og mig, sagde hans øjne.

Dig og mig, kiggede jeg tilbage.

Han samlede nogle tørre enebærkviste og noget birkebark sammen. Sagde, at vi lige så godt kunne lave bål og spise, inden vi dykkede. Så vi kunne klare den uden at blive gnavne af sult.

Vi grillede pølser på pinde. Jeg havde ikke tålmodighed til at gøre det ordentligt, min blev branket udenpå og rå indeni. I træerne omkring os samlede der sig sultne sibiriske skovskader.

“Folk spiste dem før i tiden,” sagde jeg og nikkede hen imod fuglene. “Det har Anni fortalt om. Hun og hendes fætre plejede at spænde en tynd line op mellem træerne, som de satte franskbrødsbidder på. Fuglene landede på linen for at spise, men de kunne ikke holde hovedet oppe, så de snurrede rundt og kom til at hænge med hovederne nedad. Så var det bare at plukke dem. Ligesom frugt. Man burde prøve, har vi en tynd line?”

“Vil du ikke hellere have en bid pølse?”

Typisk pragtfuld, fjollet kommentar a la Simon. Og ikke et smil, der antydede, at han lavede sjov.

Jeg boksede ham i brystet.

“Din båtnakke! Jeg har da ikke tænkt mig at spise dem. Vil bare se, om det virker.”

“Nej, nu skal vi i gang. Inden skumringen falder på.”

Så blev jeg straks alvorlig.

Simon samlede flere brændbare kviste og bark. Han fandt også en hul birkestamme. De brænder godt. Han skræbde aske hen over gløderne. Så hvis vi var heldige, kunne vi bare puste gang i bålet igen, når vi var færdige med at dykke, og det ville være dejligt at kunne få gang i ilden igen i en fart, når vi kom op og var gennemfrosne.

Vi bar slanger, regulatorer, dykkermasker, snorkel, svømmefødder og de sorte, brugte militærdiverdrager ud på isen.

Simon gik forrest med GPS'en.

I august havde jeg båret kajakken, sat den i vandet der, hvor det kunne lade sig gøre, langs med Vittangiälven til Tahkojärvi, og så havde vi padlet op til Vittangijärvi. Vi havde brugt ekkolod i søen. Da vi havde fundet stedet, havde Simon læst det ind på GPS'en under 'Wilma'.

Men om sommeren var den gamle gård på vestsiden fuld af sommergæster.

“Nu står de derinde med deres kikkerter,” havde jeg sagt og misset over mod den anden side. “Spekulerer på, hvad vi er for nogen sære fisk. Hvis vi dykker nu, ved hele egnen det i løbet af nul komma dut.”

Så da vi var færdige, var vi padlet over til vestsiden, havde trukket kajakken op og var gået op til gården. Der lod vi os byde på kaffe. Og jeg fandt på en skrøne om, at vi fik et par håndører af Sveriges Meteorologiske Institut for at lave dybdemålinger i søen. Det var vist noget, der havde med klimaforandringerne at gøre.

“Så snart de lukker for vinteren,” sagde jeg til Simon, mens vi asede hjem med kajakken, “så kan vi også bruge deres båd.”

Men så lagde isen sig, og så var vi nødt til at vente, til den var tyk nok til at kunne bære. Vi kunne knap tro vores held, da det ikke gav sig til at sne, nu ville der også være lidt sigtbarhed. I hvert fald et par meter. Men vi skulle selvfølgelig en del længere ned.

Simon savede vågen ud. Han huggede hul med øksen, isen var ikke tykkere, end at det kunne lade sig gøre. Bagefter brugte han håndsaven. Det ville have været for tungt at tage motorsaven med, desuden ville den lave en allerhelvedes larm, og vi havde ikke spor lyst til at tiltrække os opmærksomhed. Det var ligesom en bogtitel: ‘Wilma og Simon og flyets hemmelighed’.

Mens Simon savede, hamrede jeg søm i et kryds, som vi ville lægge over vågen og fæstne opstigningslinen i.

Vi tog alt tøjet af undtagen vores uldundertøj og tog dykkerdragterne på.

Nu sad vi på kanten af vågen.

“Gå ned på fire meter med det samme,” sagde Simon. “Det værste, der kan ske her, er luftstop, hvis regulatoren fryser. Risikoen er størst helt oppe ved overfladen.”

“Okay.”

“Men det kan også godt ske dernede. Man kan aldrig vide med denne her type fjeldsøer. Der kan være et indløb et sted, som skaber strømninger. Så kan det godt være under frysepunktet. Men risikoen er størst helt oppe ved overfladen. Så: Ned. Med det samme.”

“Okay.”

Jeg havde ikke lyst til at høre på ham. Jeg ville ned. Nu.

Han var ikke nogen techdykker. Men han havde da læst om det. Både i blade og på nettet. Han fortsatte gennemgangen uden at lade sig stresse.

“To ryk i linen betyder opstigning.”

“Okay.”

“Måske finder vi vraget med det samme, men sandsynligvis ikke. Vi går ned og tager det lidt, som det kommer.”

“Okay, okay.”

Og så dykker vi.

Simon går sidst i. Det kolde vand er som et hestespark lige i ansigtet. Han placerer trækrydset med sikkerhedslinen over vågen.

Han tjekker dykkercomputeren under nedstigningen. To meter. Lyst som i dagslys. Isen over os er som et vindue til sollyset. Da vi stod oppe på den, var den sort. Nedefra er den lyseblå. Tolv meter. Halvmørkt. Alle farver forsvinder. Femten meter. Mørke. Simon spekulerer nok på, hvordan jeg har det med det. Men han ved, jeg er en skrap tøs. Sytten meter.

Vi går direkte ned på vraget af flyet. Havner oven på det.

Jeg ved ikke, hvad jeg havde forventet, men ikke det. At det var så let. Det bobler i mig af grin, som ikke kan komme ud lige nu. Jeg længes efter at høre alle Simons kommentarer, når vi varmer os ved ilden bagefter. Han er altid så rolig, men nu kommer ordene til at snuble ud af munden på ham.

Det føles, som om flyet bare har ligget dernede og ventet på

os. Men selvfølgelig. Vi har jo brugt ekkolod. Vi har ledt efter det på forhånd. Vi vidste, at det måtte ligge her.

Da jeg ser det i det grønsorte mørke på bunden, føles det nu alligevel ret uvirkeligt. Det er meget større, end jeg havde forestillet mig. Simon lyser på mig med lommelygten. Jeg forstår, at han vil se, hvordan jeg reagerer. Min glade mine. Men han kan selvfølgelig ikke aflæse mit ansigtsudtryk bag masken.

Han laver en bevægelse op og ned med sin fremstrakte hånd. Tag det roligt, betyder det. Jeg kan mærke, hvor forceret jeg trækker vejret. Må ånde mere roligt, hvis der skal være luft nok.

Der er måske luft nok til tyve minutter. På det tidspunkt vil vi også være helt gennemkolde. Vi vender lommelygterne mod flyvemaskinens krop. Lyskeglerne søger hen over skroget, der er dækket af slam. Jeg forsøger at finde ud af, hvilken model det er. Måske en Dornier? Vi svømmer hen over flyets krop, fejer mudder og skidt væk med hånden. Nej, den er af bølgeblik. Det er en Junckers.

Vi følger vingen og støder på motoren. Det føles på en måde lidt forkert. Der er noget, som ikke, noget, der virker ... Vi svømmer tilbage. Jeg er lige bag Simon, holder i opstigningslinen. Nu finder han landingsstellet. På oversiden af vingen.

Han vender sig om mod mig og drejer sin udstrakte hånd hundrede og firs grader. Jeg forstår, hvad han mener. Maskinen ligger på ryggen. Det er derfor, det føles så forkert. Den må være drejet rundt, da den røg i vandet. En kolbøtte og så lige ned i dybet med den tunge snude forrest. Men på ryggen.

Hvis det var sådan en landing, døde de sikkert alle sammen med det samme.

Hvordan kommer man så ind i den?

Efter at have ledt i et stykke tid finder vi sidedøren, som sidder lige bag vingerne. Men den kan vi ikke få op. Sidevinduerne er for små til at komme ind ad.

Vi svømmer hen til snuden. Der har siddet en motor der,

men den er væk. Det er nok foregået sådan, som jeg forestillede mig. Snuden har ramt vandet først. Så blev motoren revet af. Dernæst sank flyets krop ned mod bunden. Vinduerne ind til cockpittet er smadrede. De er lidt besværlige at komme til, eftersom flyet ligger omvendt. Men det går.

Simon lyser derind med lommelygten. Et eller andet sted derinde svømmer resterne af besætningen omkring, det der er tilbage af dem.

Jeg forbereder mig mentalt på at se piloten, hvad der er tilbage af ham. Men vi kan ikke se noget derinde.

Nu fortryder han nok, at han ikke købte et linehjul, sådan som jeg sagde. Men det skal nok gå alligevel. Der er ingen steder at sætte sikkerhedslinen fast. Men jeg holder fast i den, og vi kontrollerer begge to, at den sidder ordentligt fast i hans blybælte.

Han lyser med lommelygten på sin egen hånd. Peger på mig. Peger så lige ned. Bliv her, betyder det. Så holder han alle håndens fingre op to gange. Ti minutter.

Jeg lyser på min hånd og vender tommelfingeren opefter. Så sender jeg ham et fingerkys.

Han stikker armene ind gennem vindueshullet, tager fat i den ene af piloternes stole med begge hænder og trækker sig blødt ind i flyet.

Han er nødt til at bevæge sig forsigtigt nu.

Så han ikke hvirvler alt for meget slam op.

Jeg ser Simon forsvinde ind i flyet. Så kigger jeg på mit ur. Han gav tegn til ti minutter.

Der kommer tanker, som jeg skyder fra mig med stor kraft, når de forsøger at tage form i min bevidsthed. For eksempel tanken om, hvad der sker inde i et gammelt vrage, der har ligget på bunden af søen i over tres år, når man pludselig svømmer derind og sætter vandet i bevægelse. Alene udåndingsluften kan være nok til at få ting til at gå løs. Noget kan falde ned over ham. Han kan komme i klemme. Under noget tungt. Tænk,

hvis det sker, og jeg ikke kan få ham fri. Hvis luften slipper op, skal jeg så svømme op herfra og redde mig selv? Eller dø sammen med ham derinde i mørket?

Nej, nej. Sådan må jeg ikke tænke. Det her kommer til at gå skidegodt. Enormt godt. Og næste gang er det sgu min tur til at svømme derind.

Jeg lyser lidt hid og did med lommelygten. Men den kan ikke nå ret langt ind i mørket. Desuden har vi hvirvlet en masse slam op, og sigtbarheden er blevet rigtig dårlig. Svært at forestille sig, at deroppe, nogle få meter herfra, skinner solen over den glinsende is.

Så opdager jeg, at opstigningslinen, som løber mellem mig og trækrydset over vågen, flyder slapt i hånden på mig.

Jeg trækker i den, for at den skal blive spændt ud. Men det bliver den ikke. Jeg haler linen ind. En meter. To meter.

Tre.

Hvordan kan den have løsnet sig fra trækrydset? Vi bandt den jo meget grundigt fast.

Jeg trækker hurtigere i den. Nu har jeg den anden ende i hånden. Jeg kigger forfærdet på den.

For pokker da, jeg er nødt til at stige op og sætte den fast. Når Simon kommer ud fra flyet, vil vi ikke længere have tid til at svømme omkring under isen og lede efter vågen.

Jeg blæser lidt luft i tørdragten, så jeg langsomt begynder at stige op. Op fra mørket, gennem halvmørket, det bliver lysere. Linen holder jeg i hånden.

Jeg holder udkig efter vågen, en søjle af lys gennem isen, men jeg kan ikke få øje på den.

I stedet ser jeg en skygge. En sort firkant.

Der ligger noget over vågen. Jeg svømmer derhen. Trækrydset er væk. I stedet ligger der en dør over hullet. Den er grøn. Lavet af enkle planker med en slå tværs over. En dør fra et skur eller en lade.

Et øjeblik får jeg den tanke, at den har ligget et eller andet sted og er blæst derhen. Men jeg har knap nået at tænke tanken færdig, før det går op for mig, hvor forkert den er. Det er en solrig, vindstille dag deroppe. Hvis der ligger en dør over vågen, så skyldes det, at nogen har lagt den der. Og hvad er det for en spøgefugl?

Med begge hænder forsøger jeg at skubbe døren væk. Linen og lommelygten har jeg givet slip på, de synker langsomt ned mod bunden. Døren er ikke til at rokke. Min heftige vejrtrækning drøner i ørerne på mig, mens jeg forgæves hiver og flår i den. Det går op for mig, at spøgefuglen står oven på den. Der står nogen oven på døren.

Jeg svømmer væk fra døren og trækker min dykkerkniv. Begynder at hakke et hul i isen. Det er hårdt. Vandet gør håndens bevægelser træge. Der er ikke nogen kraft i stødene. Jeg vrikker med kniven, hakker. Til sidst er jeg igennem isen. Så går det lettere, jeg roterer kniven i hullet, skraber bladet mod hullets sider. Det bliver større.

Simon svømmer, så forsigtigt han kan, inde i vraget. Han er kommet forbi radiooperatørsædet bag ved cockpittet og er fortsat ind i kabinen. Han mener, han mærker et svagt ryk i rebet. Han spekulerer på, om det er Wilma, der rykker? To ryk for opstigning, sagde han jo. Men tænk nu, hvis hun har fået luftstop. Så bliver han urolig og beslutter sig for at svømme ud. Det er alligevel ikke til at se noget. Luften og hans egne bevægelser har hvirvlet så meget slam op, at han ikke kan se sin egen hånd, når han holder armen udstrakt og lyser på den med lommelygten. Det føles som at svømme i en grøn suppe. De kan lige så godt stige op.

Han trækker i linen, som er fæstnet til hans blybælte, for at gøre den stram, så han kan følge den ud. Men den bliver ikke stram. Han haler mere og mere ind af den, meter efter meter. Til sidst har han en rebende i hånden. Den skulle Wilma jo

holde i. Og den skulle jo være fæstnet til trækrydset højere oppe.

Angsten hugger som en slange i mellemgulvet. Ingen line at svømme efter. Hvordan fanden skal han så finde tilbage til vinduet i cockpittet? Han kan jo ikke se en skid. Hvordan skal han komme ud?

Han svømmer, indtil han støder mod en væg. Han famler sig frem. Han svømmer i den anden retning, nu ved han ikke længere, hvad der er længderetning og sideretning.

Han støder sammen med noget, der flyder løst i vandet. Som flytter sig til siden. Han lyser. Kan ikke se noget. Får den tanke, at det er et lig. Det giver et sæt i ham. Svømmer væk. Hurtigt, hurtigt. Snart svømmer han rundt her sammen med lemmer, der flyder rundt. Arme og ben, som har løsnet sig fra kroppene. Han må forsøge at tage det roligt, men hvor er han? Hvor længe har han været hernede? Hvor længe rækker luften?

Han har ikke længere begreb om, hvad der er op og ned, men det er ikke gået op for ham. Famler rundt efter et flysæde; hvis han finder et, kan han orientere sig fremad i flyet, men han famler rundt i flyets loft, noget sæde finder han ikke.

Han svømmer rundt i planløs rædsel, frem og tilbage. Op og ned. Han kan ikke se noget. Intet som helst. Linen, der sidder fast i hans blybælte, hænger fast her og der, i kroge i gulvet til at surre last fast i, i et afrevet sæde, i et løst sikkerhedsbælte. Overalt. Så begynder han at svømme ind i linen. Støde ind i den. Sidde fast i den. Den løber som et spindelvæv inden i flyet. Og han finder ikke ud. Han dør derinde.

Det er lykkedes mig at hakke et hul i isen med dykkerkniven. Jeg knokler på for at gøre det større. Hugger med kniven. Roterer den i hullet. Da det er så stort som min hånd, kigger jeg på trykmåleren. Tyve bar tilbage.

Jeg må ikke trække vejret så hurtigt. Jeg må falde til ro. Men jeg kan ikke komme op. Jeg er fanget under isen.

Jeg stikker hånden op gennem hullet. Det er en refleks. Det er hånden, som af egen kraft rækker op efter hjælp.

Nogen deroppe griber omkring min hånd med et fast tag. Først farer lettelsen igennem mig – nu får jeg hjælp. Nogen trækker mig op af vandet. Redder mig.

Så begynder personen deroppe for alvor at trække mig i hånden, bøjer den frem og tilbage. Og så går det op for mig, at jeg sidder fast. Jeg kan ikke komme nogen vegne. Jeg vil rykke mig fri, men det eneste, der sker, når jeg forsøger at trække hånden til mig, er, at jeg slår ansigtet mod isen. Et rosa slør mod det lyseblå.

En træg tanke gennem hovedet på mig: Jeg bløder.

Personen deroppe skifter greb. Holder mig i hånden, som når man giver hånd.

Så stemmer jeg knæene mod isen. Min tilfangetagne hånd mellem benene. Og så skubber jeg fra. Nu slipper jeg fri. Hånden glider ud af dykkerhandsken. Koldt vand. Kold hånd. Ugh.

Jeg svømmer af sted under isen. Væk. Væk fra det menne-ske.

Nu er jeg under den grønne dør igen. Jeg slår på den. Banker. Kradser.

Der må være et andet sted at komme op. Et sted, hvor isen er tyndere. Hvor jeg kan slå den i stykker. Jeg svømmer af sted igen.

Men han løber efter mig. Eller er det en han? Jeg ser personen gennem isen. Uskarpt. Og set nedefra. Hele tiden over mig. Ind imellem mine egne udåndinger, når udåndingsluften ikke buldrer og brager i ørene på mig, kan jeg høre lyden af skridt på isen.

Og jeg kan kun se personen deroppe i korte øjeblikke. Udåndingsluften har ingen steder at forsvinde hen. Den lægger sig som en stor, flad spejlboble under isen. Jeg ser mig selv i den. Forvrænget. Som i et spejl, der fordrejer én, i en forlystelses-

park. Billedet skifter. Når jeg ånder ind, ser jeg personen deroppe, når jeg ånder ud, ser jeg mig selv.

Så fryser regulatoren. Luften sprøjter ud af mundstykket. Jeg holder op med at svømme, har nok at gøre med at få vejret. Jeg har ikke mere luft.

Så er det slut. Lungerne suger og suger. Jeg holder igen. Ikke trække vand ind. Jeg er ved at sprænges.

Jeg fægter med armene. Banker forgæves mod isen. Det sidste, jeg gør i dette liv, er at hive regulatoren og dykkermasken af. Så dør jeg. Der er ingen luft mellem mig og isen nu. Intet spejlbillede af mig selv. Mine øjne er åbne i vandet. Nu ser jeg personen deroppe.

Et ansigt, der trykker sig mod isen og kigger på mig. Men jeg forstår ikke det, jeg ser. Min bevidsthed trækker sig tilbage som en tidevandsbølge.

Torsdag

den 16. april

ÖSTEN MARJAVAARA SLOG øjnene op klokken kvart over tre om natten i sit hus i Pirttilahti. Det var lyset, der vækkede ham. Her i slutningen af april var det jo kun mørkt et par timer. Det hjalp ikke ret meget at lukke persienerne. Lyset trængte ind mellem lamellerne, sendte sine smalle tråde gennem hullerne til snorene, strømmede gennem sprækken mellem persiennen og vinduesrammen. Selv hvis han havde sømmet træ for vinduet, ja, selv hvis han havde sovet i et værelse uden vinduer, ville han være vågnet. Lyset var derude. Hev og sled i ham. Blødt og rastløst, som en ensom kvinde. Lige så godt at stå op og lave sig en kande kaffe.

Han stod op og åbnede for persienerne. Gulvet var iskoldt mod de nøgne fodsåler. Termometeret uden for vinduet viste to minusgrader. Det havde sneet om aftenen og natten. Den skorpe, som havde dannet sig efter sidste uges tøvejrs med sneblandet regn i et par dage, var blevet endnu fastere, han ville kunne stå på ski på skorpen langs Torneälven op mod Tervaskoski. Der stod der sikkert stallinger og ventede bag nogle sten.

Da der var kommet gang i ilden i komfuret, tog han den røde plastikspand, som stod i gangen, og gik ned til elven for at hente vand. Der var kun et par meter ned til vandkanten, men han gik forsigtigt, for under nysneen var der lumske pletter af is, så man kunne let slå sig halvt fordærvet.

Solen ventede lige under horisontlinjen og malede rødgule strøg på den kolde vinterhimmel. Snart ville den hæve sig over granskoven, gløde mod husets røde, vandrette brædder.

Sneen lå som en naturens hvisken over elven. Tys, sagde den, vær stille. Nu er det bare dig og mig.

Han adlød, stillede sig helt stille med spanden i hånden og så ud over elven. Det var sandt. På intet tidspunkt ejer man verden, som når man er stået op før alle andre. Der lå nogle få huse på begge sider af elven, men der kom kun røg op fra skorstenen på hans. Der var formentlig slet ikke nogen i husene. De sad vel hjemme i byen, de arme stakler.

Længst ude for enden af broen lå det vandhul, han havde savet i isen. Et flamingolåg dækkede over det, for at det ikke skulle fryse til igen. Han skovlede sneen væk fra låget og løftede det op. Dengang Barbro var med, tog de altid vand med til huset fra byen. Hun nægtede at drikke af vandet fra elven.

“Uf,” plejede hun at sige og trække skuldrene op om ørerne i et gys. “Alt det skidt fra alle de byer længere oppe.”

Før i tiden ævlede hun løs om sygehuset i Vittangi. At det i hvert fald altid var noget, at de boede højere oppe. Om at der ikke fandtes noget rensningsanlæg eller noget. Det flød sikkert med bortopererede blindtarme og guderne måtte vide hvad ellers.

“Vrøvl,” plejede han at sige som hundrede gange før. “Kællingesnak!”

Han havde drukket af det vand, siden han var barn, og han var mere rask end hende.

Han bøjede sig ned for at trykke spanden ned under vandoverfladen. Der sad et reb fast i spandens håndtag, så han kunne lade den synke og blive helt fyldt med vand, inden han trak den op.

Men han kunne ikke få spanden ned i vandet. Der lå noget i vejen, lige under vandoverfalden. Noget stort. Sort.

En vandmættet tømmerstok måske, tænkte han.

Det var ikke så tit, de lå og flød i vandet nu om dage. Mere almindeligt, da han var barn, og man stadig flådede tømmer på elven.

Han stak hånden ned i det iskolde vand for at skubbe stokken væk. Den lod til at have sat sig fast i broen. Og det var ikke nogen tømmerstok. Det var ligesom gummi eller noget.

“Nej, men hvad i ...” sagde han og satte spanden fra sig.

Han tog fat i den med begge hænder, forsøgte at få tag i genstanden, men hænderne blev helt lamme i det kolde vand. Så fik han fat i hendes arm. Trak i den.

En arm, tænkte han sløvt.

Hovedet var ikke til sinds at forstå noget.

En arm.

Så flød hendes sønderrevne ansigt op nedefra.

Han skreg og rejste sig hurtigt.

En ravn svarede ham i skoven. Dens kalden skar hul i stilheden. Andre kragefugle faldt med i koret.

Han løb hen imod huset. Gled, men holdt balancen.

Han ringede til alarmcentralen. Men så kom han til at tænke på, at han havde drukket tre glas vand til maden i går. Og efter maden havde han drukket kaffe. Vandet havde han hentet i elven. Fra vandhullet i isen. Og liget havde ligget der. Sikkert lige ved siden af. Det der sønderrevne hvide ansigt. Næsen revet af. Tænder i en mund uden læber.

Nu svarede nogen i telefonen, men han tastede opkaldet væk og brækkede sig lige der, hvor han stod. Kroppen kastede alt det ud, som den havde i sig, blev ved et godt stykke tid efter, at der ikke var mere i den.

Så ringede han til alarmcentralen igen.

Han skulle aldrig mere drikke vand fra elven. Og det kom til at vare mange år, inden han tog så meget som et svømmetag efter saunaen.

JEG SER PÅ DEN MAND, der har fundet mig. Han brækker sig i nysneen. Han ringer til alarmcentralen og tænker, at han aldrig nogensinde skal drikke vand fra elven igen.

Jeg tænker på den dag, jeg døde.

Vi var døde, Simon og jeg. Jeg stod på isen. Det var aften. Solen stod lavere nu. Døren lå sønderslået og flød i vågen. Jeg kunne se, at den var grøn på den ene side, sort på den anden.

Henne ved vandkanten stod der en mand og rodede i vores rygsække.

En ravn kom flyvende. Den lod sin karakteristiske stemme lyde, som når man slår en kæp mod en tom olietønde. Den landede på isen, lige ved siden af mig. Drejede hovedet væk fra mig og så på mig på fuglemanér. Fra siden.

Jeg skal hjem til Anni, tænkte jeg.

Og før jeg havde tænkt tanken til ende, var jeg hjemme i Annis hus.

Forflytningen gjorde mig svimmel. Det føltes som at træde ned fra en karrusel.

Nu har jeg vænnet mig til det.

Anni var ved at piske en pandekagedej. Sad ved bordet i køkkenet og piskede i hånden.

Jeg kan godt lide pandekager.

Hun vidste ikke, at jeg var død. Hun piskede og tænkte på mig. Hun glædede sig over, at jeg skulle sidde ved bordet og spise med god appetit, mens hun sad ved komfuret og bagte dem. Hun lagde en tallerken som låg over skålen med dej og stillede den til side. Jeg kom aldrig. Dejen røg i køleskabet. Hun kunne ikke lade den gå til spilde, til sidst bagte hun pandeka-

gerne og frøs dem ned. De ligger stadig i fryseren.
Nu har man fundet mig. Nu kan hun græde.

SNE, TÆNKTE ANKLAGER Rebecka Martinsson og gøs af velbehag, da hun steg ud af sin bil på gårdspladsen i Kurravaara.

Klokken var syv om aftenen. Sneskyerne på himlen svøbte byen Kurravaara i et behageligt halvmørke. Hun kunne knap nok skelne lysene fra de nærmeste gårde. Og sneen faldt ikke. Nej, den væltede ned. Tørre, dunede, kolde flager kom farende ned fra himlen, som om nogen fejede dem ned ovenfra, gjorde rent.

Farmor, selvfølgelig, tænkte Rebecka med et skævt smil. Hun er sikkert i gang hele tiden, ligger på knæ og skurer Herrens gulv, fejer og knokler løs. Ham selv har hun vel forvist ud på trappen.

Farmors grå eternithus så ud, som om det gemte sig i mørket. Som om det benyttede lejligheden til at tage sig en lille lur. Kun udendørsbelysningen over den grønmalede trappe sagde et lavmælt: Velkommen hjem, pigebarn.

Telefonen sagde pling. Hun fiskede den op af lommen. Sms fra Måns:

“Det regner som bare fanden her i Stockholm,” stod der. “Sengen tom og øde. Kom. Jeg vil slikke dine bryster og holde om dig. Sender kys til alle dine smukke steder.”

En frydefuld gysen fór gennem hende.

“Satans mandfolk,” tastede hun tilbage. “Jeg skal arbejde i aften. Ikke tænke på dig.”

Hun smilede. Han var sød. Hun længtes efter ham og nød ham. Nogle år tidligere havde hun arbejdet for ham på advokatkontoret Meijer & Ditzinger. Han synes, hun skulle flytte tilbage og begynde at arbejde som advokat igen.

“Du ville tjene det tredobbelte af, hvad du tjener nu,” sagde han tit.

Hun så hen mod elven. I sommer havde han ligget på knæ ude på broen sammen med hende og skuret alle farmors klu-detæpper med en stiv børste. De havde svedt i solskinnet. Salte bække ned ad ryggen og fra hårrødderne ned i øjnene. Da de var færdige med at skrubbe, havde de smidt tæpperne ud fra broen, så de kunne blive skyllet. Så havde de klædt sig af og svømmet omkring nøgne som glade hunde med tæpperne i vandet.

Hun forsøgte at forklare ham, at det var sådan, hun ville leve.

“Jeg vil stå herude på gårdspladsen og kitte vinduerne og indimellem bare løfte blikket og kigge ud mod elven. Jeg vil drikke kaffe ude på trappen på sommermorgenerne, inden jeg tager på arbejde. Jeg vil skovle bilen fri om vinteren. Jeg vil have frostroses på mine køkkenvinduer.”

“Jamen så behold det,” forsøgte han. “Vi kan tage op til Kiruna, så tit det passer dig.”

Det ville aldrig blive det samme. Det vidste hun jo godt. Huset ville aldrig lade sig narre. Heller ikke elven.

Jeg har brug for det her, tænkte hun. Jeg er så mange problematiske personer. Den lille kærlighedshungrende treårige pige, den iskolde jurist, den ensomme ulv og den person, der vil være sindssyg igen, som længes efter at flygte ind i det. Det er godt for mig at være lille under det glitrende nordlys, lille ved siden af den tunge elv. Naturen og universet er så tæt på mig her. Mine problemer og besværligheder krymper. Jeg kan godt lide at være ubetydelig.

Her er jeg hyldepapiret og spindelvævet i hjørnerne og den grove fejekost, tænkte hun. Jeg vil ikke være gæst og fremmed. Aldrig mere.

Gennem snefaldet kom en hønsehund løbende i fuld galop. Ørene flappede ud fra hovedet, og munden var åben som i et lykkeligt smil. Den gled på isen, der lå under sneen, da den

drejede skrappt for at hilse på hende.

“Jamen hej, Bella,” hilste Rebecka med favnen fuld af hund.
“Hvor har du gjort af Sivving?”

Nu hørtes et arrigt råb.

“Kom så her, sagde jeg. Her! Så hør dog efter!”

“Hun er her,” råbte Rebecka.

Sivvings skikkelse tog form i snebygen, da han kom nærmere. Han småløb bredbenet, bange for at falde. Han slæbte sin dårlige side efter sig, den ene arm hang lige ned. Det hvide uldhår var skjult under en strikket, hvidgrøn tophue. Også huen havde en lille hvid hue af sne. Rebecka gjorde sit bedste for ikke at komme til at smile. Han var et syn for guder. Stor havde han altid været, men nu havde han en rød dynejakke på, der gjorde ham enorm. Og så den lille snetop oven på hovedet.

“Hvor?” stønnede han.

Men Bella var allerede forsvundet i sneen.

“Arh, hun kommer vel, når hun bliver sulten,” smilede han så.
“Hvad med dig? Jeg skal stege palt. Der er nok til dig også.”

Bella dukkede op, lige da de skulle til at gå ind, og løb foran dem ned til kælderens. Det var flere år siden, Sivving Fjällborg var flyttet ned i fyrrummet.

“Man kan finde det, man leder efter, og det er let at holde orden,” plejede han at sige.

Huset ovenpå stod pænt og rengjort og blev kun brugt, når hans børn og børnebørn kom på besøg.

Fyrrummet var sparsomt møbleret.

Hyggeligt, tænkte Rebecka, tog skoene af og satte sig på slagbænken, som stod ved siden af det lille bord med plastlaminatplade.

Et bord, en stol, en skammel, en slagbænk. Mere var der ikke behov for. I et hjørne stod der en redt seng. Kludetæpper på gulvet for at forhindre kulden i at trænge op gennem det kolde kældergulv.

Sivving stod ved kogepladen med et forklæde, som engang havde tilhørt hans kone, det var proppet ned i bukselinningen. Han havde for stor en mave til at kunne binde det på ryggen.

Bella havde lagt sig for at tørre ved siden af vandvarmeren. Der lugtede af våd hund, våd uld, vådt cementgulv.

“Hvil dig bare lidt,” sagde Sivving til Rebecka.

Hun lagde sig på slagbænken. Det var en kort bæk, men hvis man stoppede to puder under hovedet og trak knæene op, var den behagelig at ligge på.

Sivving skar palten i tilpas store skiver. Han lod en stor klat smør fare rundt på den varme stegepande.

Rebeckas telefon gav lyd fra sig. Sms fra Måns igen.

“Du kan arbejde en anden gang. Jeg vil holde dig om livet og kysse dig, løfte dig op på køkkenbordet og trække din kjole op.”

“Nå, er det fra arbejde?” spurgte Sivving.

“Nej, det er fra Måns,” sagde Rebecka med let stemme. “Han spørger, hvornår du kommer ned og bygger en sauna til ham.”

“Bah, den dovne slyngel. Sig, at han kan komme herop og skovle sne. Al den her sne og så en smule tø. Så bliver det et rent helvede. Det kan du fortælle ham.”

“Det skal jeg nok,” sagde Rebecka og skrev:

“Mmm ... mere.”

Sivving lagde paltskiverne på panden. Det hvædede og spruttede i panden. Bella løftede hovedet og sniffede nydelsesfuldt.

“Og så mig med den her arm,” sagde Sivving. “Jeg skal sgu ikke bygge nogen sauna. Næ, man skulle jo gøre som Arvid Backlund.”

“Hvad har han da gjort?” spurgte Rebecka fraværende.

“Hvis du kan tage øjnene fra den telefon et øjeblik, skal jeg nok fortælle dig det.”

Rebecka slukkede for telefonen. Hun tilbragte alt for lidt tid sammen med sin nabo. Når hun endelig var her, kunne hun lige så godt være til stede.

“Han borovre på den anden side af bugten. Sidste uge fyldte han toogfirs. Han regnede ud, hvor meget brænde han skulle bruge for at klare sig resten af livet ...”

“Hvordan kan han det, ved han da, hvor gammel han bliver?”

“Du vil måske hellere have maden med hjem i en madkasse? Her forsøger man at holde en samtale i gang.”

“Undskyld! Fortæl videre!”

“Nå, men så bestilte han et læs brænde og fik dem til at hælde det ind gennem vinduet til dagligstuen. Så har han det dejlig tæt på. Kan holde varmen de vintre, han har tilbage.”

“I dagligstuen?”

“Kæmpestor stak midt på parketgulvet.”

“Det kunne godt lyde, som om han ikke har nogen kone,” lo Rebecka.

De lo sammen et stykke tid. Latteren måtte lappe en smule på hendes dårlige samvittighed over, at hun for sjældent kom på besøg hos ham, og hans utilfredshed over det. Sivvings mave hoppede under forklædet. Rebecka fik et lille hosteanfald.

Så slog Sivving pludselig om og blev gnaven.

“Ikke at der er noget galt i det,” sagde han til Arvid Backlunds forsvar.

Rebecka holdt op med at grine.

“Nu kan han i hvert fald klare sig derhjemme,” fortsatte Sivving hidsigt. “Jo, selvfølgelig kunne han da have sit brænde i brændeskuret som almindelige mennesker. Gå ud en morgen, glide og brække benet. I den alder. Så kommer man aldrig hjem fra sygehuset igen. Bliver sluset videre til plejehjem bagefter. Det er let nok at grine, når man er ung og rask.”

Han satte støbejernspannen med den stegte palt på bordet med et smæld.

“Så er der mad!”

De hældte smørklatter og store klatter tyttebærsyltetøj og stegt flæsk på deres tallerkener. Øste smørret og syltetøjet og flæsket op på paltskiverne. Spiste uden at snakke mellem mundfuldene.

Han er bange, tænkte Rebecka.

Hun havde gerne villet fortælle ham, at hun aldrig ville flytte tilbage til Stockholm. Love ham, at hun ville passe hans gård og køre ud og købe ind til ham, når den dag kom.

Jeg skal nok tage mig af dig, tænkte hun og så på ham, mens han drak store slurke af sit mælkeglas.

Akkurat ligesom han tog sig af farmor, tænkte hun og skar i palten, så det knagede i porcelænet. Efter at jeg var flyttet væk og havde efterladt hende her. Han skovlede sne og holdt hende med selskab. Også selv om hun blev besværlig og urolig hen imod enden. Selv om hun brokkede sig over, at han ikke skovlede godt nok. Jeg vil være sådan én, der tager sig af andre. Jeg vil være den slags menneske.

“Du skulle have hørt en sag, jeg havde i fredags,” sagde hun.

Sivving svarede ikke. Han spiste palten og drak af sin mælk, som om han ikke havde hørt noget, stadig i dårligt humør.

“Det var en sag om sexchikane,” fortsatte hun uden at tage sig af hans mangel på reaktion. “Den tiltalte havde ringet til to sagsbehandlere på Arbejdsformidlingen og onaneret under telefonsamtalen. Den ene dame var over halvtreds og den anden over tres, og de var enormt bange for at møde den tiltalte. De tænkte, at hvis han fandt ud af, hvordan de så ud, så ville han hoppe på dem og voldtage dem, hvis de løb på hinanden i supermarkedet. Så jeg begærede afhøring af damerne i tiltaltes fravær.”

“Hvad betyder det?” sagde Sivving, sur over at være nødt til at spørge, men alt for nysgerrig til at kunne lade være.

“Han måtte sidde i et lokale ved siden af og lytte til det, de

sagde, men uden at han kunne se dem. I guder, hvor var det svært for de stakkels damer at fortælle om, hvad der var sket. Jeg var nødt til at presse dem ret meget under afhøringen for at få den seksuelle handling bekræftet. Jeg spurgte blandt andet om, hvad der havde fået dem til at tro, at han havde onaneret.”

Rebecka afbrød sin fortælling og proppede en stor mundfuld palt i munden. Hun tyggede uden hastværk. Sivving var holdt helt op med at spise og ventede på fortsættelsen.

“Hvad så?” sagde han utålmodigt.

“De svarede, at de havde hørt rytmiske svuppene lyde, samtidig med at han havde trukket vejret meget tungt. En af damerne fortalte, at han havde fået udløsning, og så var jeg jo nødt til at spørge, hvad der havde fået hende til at tro det. Hun svarede, at han havde trukket vejret tungere og tungere, og at de rytmiske svuppelyde var blevet mere intense, samtidig med at han havde stønnet højt og sagt: “Nu går den.” Stakkels kvindemennesker. Og så sad Hasse Sternlund fra *Norrländska Socialdemokraten* og skriblede, så pennen blev rødglødende. Det gjorde jo ikke det hele lettere.”

Sivving holdt op med at være vranten og udstødte en rumlende latter.

“Den tiltalte var en fedladen, fedtet fyr i trediveårs alderen,” fortsatte Rebecka. “Dømt flere gange tidligere for seksuelle forulempelser. Men han nægtede hårdnakket og sagde, at han havde astma, og at det, damerne på Arbejdsformidlingen havde hørt, var et astmaanfald og ikke onanilyde. Og så beder forsvarsadvokaten den tiltalte om at demonstrere, hvordan det kunne lyde, når han fik et astmaanfald. Du skulle have set dommeren og domsmændene på det tidspunkt. Det rykkede ligesom i ansigterne på dem. Dommeren lod, som om han fik et hosteanfald. De var ved at flække af grin, det hele var så absurd. Gudskelov nægtede fyren at demonstrere et astmaanfald. Bagefter fortalte forsvarsadvokaten mig, at den eneste grund til, at han havde bedt sin klient om at demonstrere sit

astmaanfald, var for at se, om han kunne få mig til at tabe fatningen. Jeg havde været så kold og saglig under afhøringerne med både sagsøger og sagsøgte. Og når advokaten ringer til mig fra nu af, så spørger han altid med en stønnen: ‘Er det Arbejdsformidlingen?’”

“Blev han så dømt, ham den fedtede?” spurgte Sivving og tabte med vilje et par stykker flæsk på gulvet, som Bella slugte i en mundfuld.

Rebecka lo.

“Selvfølgelig. Puha! Sikke et job, man har! Stakkels ansatte på Arbejdsformidlingen, prøv selv at efterligne lyden af en, der river den af.”

“Nej, så hellere blive smidt i fængsel.”

Sivving lo. Rebecka blev glad. Samtidig tænkte hun på den ældste af de to sagsbehandlere. Hun havde kigget på Rebecka med sammenknebnede øjne. De havde siddet i anklagerens kontor inden domsforhandlingen. Hendes stemme havde været krads og skinger, mærket af rygning og alkohol. Læbestiften var vandret op i rynkerne over overlæben. Et tykt lag pudder over hudens grove porer, den livløse farve. “Og så skal man udsættes for det her også, lige hvad der manglede,” havde hun sagt og knebet munden sammen. Og hun havde fortalt Rebecka, at hun blev mobbet på sin arbejdsplads. At en af hendes kolleger havde holdt et surstrømmingsgilde, som hun ikke var blevet inviteret til. “Der er en hvisken og en tiskan bag ryggen på én, sidste år ved surstrømmingsgildet, da blev man jo sådan lidt bedugget og faldt i søvn ude på altanen. Det hvisker og tisker de stadigvæk om. Ja, og lyver også om mig for chefen. Fy for fanden. Man burde faktisk sagsøge dem.”

Rebecka havde følt sig helt flad efter mødet med den kvinde. Drænet og nedslået. Hun havde tænkt på sin mor. Hvis mor ikke var død så ung, ville hun så have fået sådan en stemme til sidst?

Sivving afbrød hendes tanker.

“Du lader da i hvert fald til at have et arbejde, hvor der sker ting og sager.”

“Arh, det ved jeg nu ikke rigtigt, lige for tiden sker der ikke en snus. Spritkørsel og vold over hele linjen.”

Sneen falder stadig, da hun går hjem. Men nu er der mere ro på. Vælter ikke ned som før, men svæver ned som i en indtagende dans. Det er et snefald, man bliver lykkelig af. Store flager, der smelter mod hendes kinder.

Det er ikke mørkt, selv om det er blevet sent. De lyse nætter er i anmarch. Himlen er grå af sneskyerne. Huset og træerne bliver utydelige i kanterne. Som om de er blevet malet på vådt akvarelpapir.

Nu er hun fremme ved trappen op til huset. Hun bliver stående lidt, løfter hænderne en smule og vender håndryggene opefter. Der lander snestjerner på vanterne, ligger dér og glitrer.

Uden forvarsel bliver hun overmandet af en ren, hvid lykke. Den fejer gennem kroppen på hende som en vind gennem en dal i fjeldene. Der strømmer kraft op af jorden. Gennem kroppen og ud i hænderne. Hun står bomstille. Tør ikke bevæge sig for ikke at skræmme dette øjeblik væk.

Hun er ét med alt andet. Med sneen, med himlen. Med elven, som strømmer i sit skjul under isen. Med Sivving, med byens beboere. Med alt. Alle.

Jeg hører til, tænker hun. Måske hører jeg bare til, uanset hvad jeg ønsker eller føler.

Hun låser døren op og går op ad trappen.

Den andagtsfulde stemning bliver hængende. Tandbørstningen og ansigtsvasken er et helligt ritual, tanken er blevet hos hende, ingen trængsel inden i hovedet på hende, bare lyden af tandbørstens gnubben og vandet, der løber ud af hanen. Hun tager sin pyjamas på som en dåbskjole. Hun tager sig tid til at lægge rent på sengen. Hun lader fjernsyn og radio stå tavse

og blinde. Måns ringer en gang på mobilen, men hun tager den ikke.

Hun lægger sig på lagnet, som har den der ubrugte, lidt sprøde fornemmelse og en ren duft.

Tak, tænker hun.

Det prikker i hænderne, de er varme som stenene i en sauna. Men det er ikke ubehageligt.

Hun falder i søvn.

Ved firetiden vågner hun. Det er lyst udenfor, snevejret må være trukket væk. Der sidder en ung pige på sengekanten. Hun er nøgen. Hun har to ringe i øjenbrynet. Fregner på huden. Hendes røde hår er vådt. Der løber vand fra håret ned ad hendes rygrad, som en lille bæk. Når hun siger noget, løber der hele tiden vand ud af munden og næsen på hende.

Det var ikke nogen ulykke, siger hun til Rebecka.

Nej, svarer Rebecka og sætter sig op i sengen. Det ved jeg godt.

Han flyttede mig. Jeg døde ikke i elven. Se min hånd.

Hun holder den ene hånd op mod Rebecka. Huden er flået af. Blodet løbet væk. Knoglerne stikker ud af det grå kød. Lillefingeren og tommelfingeren er væk.

Pigen ser sørgmodigt på hånden.

Jeg knækkede neglene, da jeg forsøgte at kradse mig op, siger hun.

Rebecka får en følelse af, at hun snart forsvinder.

Vent, råber hun.

Hun løber efter hende. Pigen løber mellem fyrretræerne i en skov. Rebecka forsøger at løbe efter hende, men i hendes skov ligger sneen dyb og våd, hun synker i til knæene.

Så står hun på gulvet ved siden af sin seng. Mors stemme i baghovedet: Hold nu op, Rebecka. Vær dog ikke så over-spændt.

Det var bare en drøm, siger Rebecka til sig selv. Hun lægger

sig i sengen igen og flyder af sted til andre drømme. En åben himmel over hendes hoved. Sorte fugle, der letter fra fyrrekroner.